

HERENDI JUDIT

Ráérsz még a táncot járni kedvesem

1.

Ráérsz még a táncot járni kedvesem,
Ráérsz még a zöld lombok közt rejtezkedni énvelem.
Hisz nem szól zene és nem zöldell a lomb se már
Nem süt a nap, s én nem kérdezem vársz-e rám?
Kérdezhetnéd, mikor jön a kikelet
Kérdezhetnéd, miért nem vagyok itt veled.
Ó én drágám hidd el, hogyha üzenem:
Ráérsz még a táncot járni énvelem.

2.

Ráérsz még táncot járni kedvesem,
Ráérsz még a holdsugarban tündökölni énvelem.
Hisz sötét van még lámpa sem ég, s nem gyúlnak a tüzek sem
Nincsen szikra nem kap lángra lelkemben a szerelem.
Pereg ólom könnyen, pereg csak-csak szüntelen
De te nem sírsz - nem is vagy már itt velem.
Édes drágám újra csak azt üzenem:
Ráérsz még a táncot járni énvelem.

3.

Ráérsz még a táncot járni kedvesem,
Ráérsz még az éjszakában hetyke könnyen játszadoxni énvelem.
Hisz hajnalodik nem játszhatunk,
Indulnunk kell, nem várhatunk.
Maradhatnék talán én is... maradhatnék teveled,
Maradhatnék-, ha akarnád-, maradnék, de nem lehet.
Mindhiába, - hidd el, hogyha üzenem:
Ráérsz még a táncot járni énvelem.

4.

Ráérsz még a táncot járni kedvesem,
Ráérsz még a jégcsapok közt olvadozni énvelem.
Hisz nincs itt meleg... nem éget a napsugár,
Kihúlt minden, s szívünkben sincs semmi már
Tél van újra madár se szól, nem jön még a kikelet
Vágyakozva várni tovább, hidd el nekem nem lehet.
Ó Istenem segíts meg, ha üzenetem:
Ráérsz még a táncot járni énvelem.

5 .

Ráérsz még a táncot járni kedvesem,
Ráérsz még a pille hóban lépegetni énvelem.
Pille könnyű fehér színű elnémuló éjszakán,
Kéz a kézben szerelmesen nem mehetünk ketten már.
Ólom testünk lent a sárban szájalmasan didereg
Itt vagyok én összezárva mindörökre tevekeled.
Nem vár téged otthon senki, engem se vár senki sem,
Így hát drágám járd a táncot, járd a táncot haláltáncot
Mindörökkön mindörökké minden éjjel énvelem.

A Mocsárangyal

1.

A Mocsárangyal, - bár mostanság „Gyenge Jellem” a neve,
A láp közepén állt, és csendesen sírdogált.
Elméje összeroskadt, s mit tehetett ellene?
Rámereadt a Valóságra, de nem hadakozott vele.
A Mocsárangyal- bár lenne Ő,
Ő is mint más, ronggyá gyűrt Szerető,
De nem lehet. Egyre csak lézeng...lézeng és ténfereg,
A kénbűzös, rothadó, füstölgő láp felett.

2.

A Mocsárangyal – bár a háta mögött *Retkes Szenny* a neve –
Sértetten állt a láb közepén, senki nem állt szóba vele.

Szemei kigúvadtak, lángba borult a lelke,
Nem tűrte a Valóságot, csak flörtölgetett vele.

A Mocsárangyal – bár lenne Ő,
Ő is, mint más, pókerkártyán nyert, büszke Szerető,
De nem lehet. Egyre csak lézeng. Lézeng és ténfereg
A kénbűzös, rothadó, füstölgő láb felett.

3.

A Mocsárangyal – bár sokak szerint *Gennyves Fekély* a neve –
A láb közepén állt, s hangosan, ajzottan vihorált.

Karjait fáradtan emelte, mikor a Valóságot magától ellökte,
S mikor egy ideig szembenézett vele, nem állhatta tovább, és
leköpte.

A Mocsárangyal – bár lenne Ő,
Ő is, mint más, agyonhasznált, széttaposott Szerető,
De nem lehet. Egyre csak lézeng. Lézeng és ténfereg
A kénbűzös, rothadó, füstölgő láb felett.

4.

A Mocsárangyal – bár egykoron *Tisztas asszony* volt a neve –
A láb közepén némán hallgatott, de nem szomorkodott.

Szárnyaszegett, foltos lelke üres, riherongyos.
Teste nehéz drágakő, lelke, mint a temető, síri sárba süllyedő.

A Mocsárangyal – bár lenne Ő,
Ő is, mint más, harmat-tiszta, kéknefelejcs Szerető!
De nem lehet, mert csak lézeng. Lézeng és ténfereg,
Ténfereg a porrá hamvadt, seholsincs láb felett.

5.

A Mocsárangyal – bár a kezdetekben *Drága Gyermeke* volt a
neve –

A láb fenekén állt, s többet már nem kiabált.

Száját egyetlen jajra sem nyitotta, a Valóságot kis ideig bámulta,
Aztán csendben, fogait kínok közt csikorgatva, de elfogadta.
A Mocsárangyal – bár lenne Ő,
Ő is, mint más, szüzi tiszta, rózsahamvas Szerető!
De nem lehet, mert csak lézeng, és ténfereg,
Ténfereg az elfelejtett, nem létező lép felett.

Éji varázs

Felszállt az égre az éji varázspor,
Elfűtta könnyem a hajnali szél,
Körberagyognak a csillagok csendben,
Eltakar jégszikra és nappali dér.

Miért vagy a távoli, tátongó úrben?
Miért vagy a sorstalan semmibe' már?
Elhamvadtt régen a téli virágszál,
Eltűnt már minden, mi tavaszra vár.

Szótlanul hívnak az angyalok, s szépen
Kérdezik, hol van a selymes, a nyár.
Hallgatok, s tétlenül várom a csendet,
Hallom a szellőt, ahogy muzsikál.

Elporladt álmom a nappali ködben,
Hamvait szótlanul szórja a szél,
Hontalan tündérek állnak előttem,
Nem sejtik, holnap már itt van a tél.

Felszállt az égre az éji varázspor,
Elfűtta búmat a hajnali szél,
Körbeölelnek a gyermeki álmok,
Rám borul csendben a reggeli fény.